

prima instanță - (Judecătoria Ungheni) L. Dașchevici
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, A. Garbuz

ÎNCHEIERE

06 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Gheorghe Zamurca,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Colegiului Agroindustrial
Ungheni împotriva lui Gheorghe Zamurca, cu privire la încasarea datoriei, rezilierea
contractului de locațiune și evacuare,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 14 martie 2017, prin care a fost respins
apelul declarat de Gheorghe Zamurca și menținută hotărârea Judecătoria Ungheni din 06
iunie 2016,

c o n s t a t ă :

La 23 noiembrie 2015 Colegiului Agroindustrial Ungheni a înaintat cerere de
chemare în judecată împotriva lui Gheorghe Zamurca, solicitând încasarea datoriei pentru
chirie în sumă de 1 713,60 lei, rezilierea contractului de locațiune din 01 ianuarie 2011 și
evacuarea lui Gheorghe Zamurca din imobilul amplasat în or. Ungheni, str. Decebal, 38,
Colegiul Agroindustrial Ungheni, căminul, 3.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 01 ianuarie 2011 a încheiat cu
pârâtul un contract de locațiune a spațiului locativ, în baza cărui chiriașul Gheorghe
Zamurca și-a asumat obligația de-a achita lunar plata în sumă de 1,20 lei pentru 1 m².

Invocă că, din motive neîntemeiate pârâtul a refuzat să-și onoreze obligațiunile
contractuale, acumulând restanțe la plata chiriei. Astfel, în scopul soluționării litigiului pe
cale extrajudiciară, a expediat pârâtului la 21 septembrie 2015 o somație de plată, care,
deși a fost recepționată de către acesta la 23 septembrie 2015, a rămas fără răspuns.

Prin hotărârea Judecătoria Ungheni din 06 iunie 2016 cererea de chemare în
judecată s-a admis integral.

S-a încasat de la Gheorghe Zamurca în beneficiul Colegiului Agroindustrial
Ungheni datoria în sumă de 1 713,60 lei.

S-a reziliat contractul de locațiune din 01 ianuarie 2011 încheiat între Gheorghe
Zamurca și Colegiul Agroindustrial Ungheni.

S-a evacuat Gheorghe Zamurca din imobilul amplasat în or. Ungheni, str. Decebal,
38, Colegiul Agroindustrial Ungheni, căminul, 3.

S-a încasat de la Gheorghe Zamurca cheltuielile de judecată constituite din taxa de
stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată, în sumă de 470 lei.

În motivarea hotărârii, instanța de judecată a concluzionat că reclamantul este îndreptățit de a solicita rezilierea contractului de locațiune în temeiul art. 906 alin. (1) lit. c) din Codul civil, reieșind din faptul că pârâtul nu a achitat plata chiriei prevăzută de contract.

Totodată, instanța a considerat drept întemeiată și pasibilă de a fi admisă și pretenția reclamantului privind rezilierea contractului de locațiune din 01 ianuarie 2011 și evacuarea pârâtului, ca urmare a rezilierii contractului de locațiune.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 05 septembrie 2016 Gheorghe Zamurca a declarat apel, solicitând repunerea în termen a apelului, casarea hotărârii Judecătoriai Ungheni din 06 iunie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016 s-a repus în termen apelul declarat de Gheorghe Zamurca, nu s-a dat curs cererii de apel și s-a acordat apelantului termen pentru înlăturarea neajunsurilor.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 26 decembrie 2016, cererea de apel s-a primit pe rol.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 14 martie 2017 s-a respins apelul declarat de Gheorghe Zamurca și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Ungheni din 06 iunie 2016.

La 23 iunie 2017 Gheorghe Zamurca a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 14 martie 2017, cu restituirea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, recurentul a reiterat argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, invocând că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și nu a cercetat multiaspectual, complet, nepărtinitor și nemijlocit toate probele din dosar în ansamblul și interconexiunea lor.

Relevă că potrivit art. 22 alin. (2) lit. b) din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, nu pot fi evacuați în decursul a 3 ani din locuințele de serviciu fără acordarea altei locuințe persoanele care nu dispun de locuință pe teritoriul Republicii Moldova și care au atins vârsta de pensionare și locuiesc singure în locuința de serviciu.

Astfel, susține Gheorghe Zamurca că este greșită concluzia instanței de apel precum că la caz nu sunt aplicabile prevederile normei menționate, or, el întrunește toate condițiile legale pentru a nu fi evacuat din imobil, fără acordarea altui spațiu locativ.

Remarcă recurentul că contrar probelor, instanța de apel neîntemeiat a respins argumentul său privitor la nesemnarea de către el a contractului din 01 ianuarie 2011, iar prin urmare, a aplicat incorect dispozițiile art. 906 din Codul civil.

În acest sens, menționează că în instanța de apel a declarat că semnătura de pe contractul de locațiune din 01 ianuarie 2011 nu-i aparține, fiind prezentate două contracte, contractul de locațiune din 01 martie 2005 încheiat pe un termen de un an, și contractul de locațiune din 01 martie 2006 încheiat pe termen de folosință permanent.

La examinarea contractelor, instanța urma să dea o apreciere faptului că urmare a încheierii unui contract de locațiune cu termen permanent, nu putea să fie încheiat un nou contract de chirie a aceluiași spațiu locativ, fără anularea sau rezilierea acestui contract.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel, expediată în adresa părților la 19 aprilie 2017, a fost recepționată de către recurent la 25 aprilie 2017, recursul înaintat la 23 iunie 2017, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Gheorghe Zamurca nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Gheorghe Zamurca.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadî

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari